SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1859. Zondag 20 Februarij No. 8.

PARAMARIBO, 19 FEBRUARIJ 1859.

De verjaring van Z. M. den Koning is heden, op de gebruikelijke feestelijke wijze gevierd. Ten *acht* ure des morgens werd op het Gouvernements plein groote parade gehouden van de Schutterij en het Garnizoen, terwijl ten *negen* ure buitengewone audientie door Z. E. den Gouverneur verleend werd. Heden avond is er gala bal ten Gouvernements-huize en zullen op onderscheidene plaatsen illuminatien ontstoken worden. Verscheidene openbare gebouwen, zoo ook de schepen ter reede prijkten met vlaggen ter eere van onzen geëerbiedigden Vorst.

Er loopt alhier het gerucht dat de Chinezen op de *Mettray* zich aan zoo verregaande wanordelijkheden hebben schuldig gemaakt, dat de directeur van het etablissement zich genoopt heeft gezien, dientengevolge zijn ontslag als zoodanig aan te vragen.

Als vervolg op het berigt voorkomende in ons vorig nummer kunnen wij nog mededeelen dat de heer MÉLINON, in deze week de plantages *Resolutie*, *Alkmaar*, *Hooiland*. *Susanna'sdaal*, *Anna Catharina*, *Adrichem*, *Moed en Kommer* en *Jagtlust* en bezocht heeft allerwege met de meeste voorkomendheid is ingelicht omtrent zoodanige punten van onderzoek als het doel zijner reize uitmaakten. Heden morgen is hij naar *Cayenne* teruggekeerd.

Wij vernemen dat aan de Heeren Mr. S. J. COHEN en JULIUS MEIJER, te Amsterdam door ons koloniaal bestuur, op bekomen magtiging van het ministerie van kolonien een grondbrief is verleend wegens den allodialen eigendom en het erfelijk bezit, ten behoeve eener op te rigten *Surinaamsche Maatschappij van Mijnwerk en Cultuur* AURORA, voor een terrein lands groot 6000 akkers, gelegen ten zuiden van- en grenzende aan de concessie *Victoria*, aan den linkeroever van de rivier *boven Suriname*, en zulks tot ontginning aldaar van mijnen, bosschen en gronden.

Aan Demerarijsche Couranten, door ons in deze week ontvangen, ontleenen wij het volgende:

Het belangrijkste nieuws is de tijding dat Generaal FAUSTINUS SOULOUQUE, Keizer van Haijti geabdikeerd heeft en er eene Republiek is uitgeroepen. — Het blijkt dat hij na onderscheidene gevechten aan de opstandelingen geleverd en eenige nederlagen geleden te hebben, in Port-au Prince terugkeerde en toebereidselen tot zijne verdediging begon te maken. Generaal GEFFRARD, zijn tegenstander, ondermijnde echter, door middel van agenten diens gezag, en slaagde er in de forten te beklimmen en de stad, zonder eenig verlies, in te nemen. Den Keijzer werd bescherming verleend tot aan het Fransche Consulaat, alwaar hij spoedig de wijk nam, vergezeld van de Keizerin, hun huisgezin, bagage, en geëscorteerd door 300 man zijner garde, die na deze dienst verrigt te hebben onmiddellijk uiteenging: Op advies zijner officieren van Staat teekende de Keizer zijne abdicatie; dit en de weder invoering der republiek werden toen bij trompetgeschal aangekondigd. De ex Keizer ontving daarop bevel Hayti te verlaten, en verkreeg van den Britschen Consul Generaal vergunning om zich op het Transportschip *Melbourne* te mogen inschepen. Dit kon echter niet dan met groot gevaar ten uitvoer gebragt worden, daar er eene groote massa zamenschoolde, welke het gezelschap schandelijk uitjouwde. Met kapitein Mc. CREA aan de eene zijde, den franschen zaakgelastigde aan de andere en omringd van de Europesche Consuls en Engelsche Officieren, bereikten zij eindelijk den waterkant en werden in de booten van de *Melbourne* opgenomen, welke bedem hen naar Jamaica bragt, alwaar zij, ten minste voor het tegenwoordige, hun verblijf gevestigd hebben. Drie van 's Keizers ministers, die zeer onstuimig geweest waren, zijn eerst na vele moeite ontkomen.

Wij meenen in het bijzonder aan de Divisie-bewoners, geene ondienst te bewijzen met de plaatsing van de volgende uittreksels uit twee vonnissen van het Collegie van Kleine Zaken, uitgesproken den 1n dezer maand.

In zake van
het Openbaar Ministerie
op en jegens
T. J. V.

Gezien de dagvaarding enz.

Gehoord het requisitoir van den Procureur Generaal, in geschrifte overgelegd «dat, «alzoo bewezen is dat de beklaagde, den «hem toebehoorenden slaaf C., na hem bij «de borst te hebben gegrepen, twee slagen «in het aangezigt toegebragt heeft; echter «niet bewezen is dat de beklaagde gemelden «slaaf met de borst tegen eenig voorwerp «zou geworpen of hem een stoot tegen de «borst of schouder gegeven zou hebben; «mitsdien de beklaagde bij vonnis van dit «Collegie zal worden schuldig verklaard «aan eenvoudig feitelijk geweld, en te dier «zake, op grond van enz. veroordeeld in «eene geldboete van *f* 50 ten minste en «*f* 300 ten hoogste, alsook in de kosten «van het regtsgeding.»

Gehoord den woordvoerder van den Beklaagde, tot diens verdediging bijbrengende, boven en behalve de provocatie van den slaaf C., dat, alzoo de eigenaar bevoegd is zijnen slaaf met dertig zweepslagen te straffen, bijgevolg het toebrengen van twee slagen met de hand, verre daar beneden en alzoo niet strafbaar is; en mitsdien concludeerde tot vrijspraak.

Overwegende dat door de bekentenis van den beklaagde en de verklaringen der getuigen en van de slaven C. en T. wettig en overtuigend bewezen is, dat de beklaagde op den 2 September 1858 op zijne plantage *E.*, na zijnen slaaf C. die aldaar als timmerman werkzaam was, berispt te hebben wegens het slecht zagen van eene plank; op de insolvente houding daartegen van dien slaaf, hem bij den arm of de borst gegrepen en twee slagen in het aangezigt toegebragt heeft,

doch dat de overige feiten, den beklaagde bij de voormelde dagvaarding te last gelegd, niet zijn bewezen.

Overwegende:

dat bij de wet duidelijk en klaar de straffen zijn bepaald, welke de meester bevoegd is zijnen slaaf op te leggen; en dat de overtreding dier bepaling strafbaar is gesteld als feitelijk geweld;

dat onder de genoemde straffen, voor zoo ver *slagen* betreft, alleen die voorkomt van *zweepslagen*;

dat hoewel nu het toebrengen van twee slagen met de hand in het aangezigt, gewis minder zware straf is dan die van *dertig zweepslagen*, tot oplegging waarvan de plantage-eigenaar bevoegd is; daarom echter slagen met de hand niet straffeloos mogen worden toegebragt;

dat, behalve dat het onoplosbare bezwaren zou doen onstaan en tot de uiterste onzekerheid zou leiden, in elk voorkomend geval, naar subjective meening te moeten uitmaken of bijv. tien of twintig klappen, vuistslagen, schoppen, slagen met rietjes of anderen, minder zware straf zijn dan 30 zweepslagen; de wet echter dusdanige weeg- of vergelijkings-schaal niet gedoogt;

dat toch bij de duidelijke beperking van des meesters bevoegdheid, en de strafbaarstelling van de overtreding hiervan, het buiten twijfel is, dat elke straf door den meester zijnen slaaf opgelegd, hoe ligt ook, zoo zij slechts buiten zijne wettelijke bevoegdheid ligt, volgens de wet gestraft moet worden.

Overwegende dat het opleggen van de straf van slagen met de hand, den meester bij de wet niet is vergund –

en dat de beklaagde dus door zijnen slaaf C. twee zulke slagen in het aangezigt toe te brengen, zich schuldig heeft gemaakt aan eenvoudige feitelijke gewelddadigheid.

Nogtans in aanmerking nemende de insolente houding van den slaaf C. jegens den beklaagde, welke de evengemelde feitelijkheid heeft tengevolge gehad.

Gezien art. 36 van Bijlage C. der publ. van 6 Mei 1851, G. B. No. 4), gewijzigd bij art. 2 van het Koninklijk besluit van 1 Julij 1856, gepubliceerd den 17 September van hetzelfde jaar (G. B. No. 10); art. 20, 21 en 23 van de publicatie van den 16 Maart 1830 (G. B. No. 2), en art. 85, 61 en 64 van het reglement voor de Regtbank van Kleine Zaken.

REGTDOENDE.

Verklaart den beklaagde T. J. V., schuldig aan eenvoudige feitelijke gewelddigheid, door hem op den 2 September 1858 jegens zijnen slaaf C. gepleegd; en veroordeelt hem te dier zake in eene geldboete van Vijftig Gulden en in de kosten

---

ARCHIE CAMPBELL,

of de magt van het Alphabetk.

VIII.

De schoone lente naderde eindelijk weder; de bergstroom, ontslagen van den winterboei, babbelde vrolijk zeewaarts; het witte sneeuwtapijt smolt weg en de wouden kleeden zich in hunnen groenen dosch, Archie's bezigheden in tuin en veld vermeerderden met het lengen der dagen. Het kleine naburige dorp kreeg nieuw leven, want de Engelsche werklieden waren teruggekeerd, en daar de eenige herberg geen ruimte genoeg voor allen bevatte, was hunne terugkomst het teeken tot eene algemeene poging om geïmproviseerde slaapsteden op te slaan en heide en varen van de bergen te verzamelen en daarmede koele, gezonde en frisch riekende bedden te vullen. Alles was drukte en bedrijvigheid. Daar kwamen weder zware wagens aanrollen met reusachtige steenen uit de rijke groeven in den omtrek, waaraan de werktuigen der steenhouwers vorm en schoonheid moesten geven. Van den morgen tot den avond klonk beitel en hamer en zaag, en dikwijls nog bovendien het vrolijk gezang der arbeiders.

Mr. Smith was ook daar met passer en liniaal, met maatstok en paslood; en dikwijls, rond hem heen vertoevende, was ook Archie Campbell, steeds ijverig en begeerig om kennis op te doen, en nog altijd even nederig en zedig, als toen hij negen jaar geleden geheel ongeletterd naast zijnen vriend James Muir stond, en zijne eerste les in het a, b, c kreeg.

Zoo verliepen eenige weken. De bloesems der lente maakten plaats voor den vollen dosch des zomers. De roozen bloosden in de Junij-zon, de reine lelies lieten weder hare donker groene bladeren en sneeuwwitte bloemen rusten op het heldere water van den vijver, rondom welks oevers de rijke overvloed van de gaven der natuur menige bloemrijke en groenende zitplaats had gevormd voor hen, die deze schilderachtige en liefelijke plek opzochten. Terwijl Archie hier zat, herinnerde hij zich levendig het voorval van het vorige jaar; nogmaals zag hij het schoone kind begeerig bukken om den gewenschten buit te bereiken, nog klonk het plotseling geplas en de gil in zijn oor, en 't was hem alsof hij nogmaals zelf in den kouden stroom sprong.

Zoo stond hij onder het lommerrijk geboomte te peinzen, toen eene reiskoets snel het voorplein van het kasteel opreed; en zoodra de reizigers waren afgestapt, ijlde eene vlugge jeugdige gestalte door de slingerpaden of huppelde over de grasperken, en eene vrolijke stem klonk luide door den tuin, roepende: „Archie! Archie! waar zijt gij? Ellen is terug gekomen en zoekt u! Zij liep en riep, tot dat zij den weg vond naar de welbekende boschaadje en daar stond Archie, bij den wilgenboom, welks verraderlijke tak haar eenmaal bijna den dood had veroorzaakt. In onschuldige blijdschap ijlde zij hem te gemoet; de jeugdige hovenier nam eerbiedig zijne muts af, en riep op den toon der vrolijkste verrassing: „O, Miss Ellen, wie had durven hopen u hier te zien? En wat zijt gij groot geworden sedert verleden jaar!"

Zij schudde hem hartelijk de hand, en toen naar den vijver wijzende, zeide zij: Ach, ziedaar dat diepe water, waaruit gij mij gered hebt! Maar kom, Archie, pa en ma verlangen u te zien. En wat zijt gij gegroeid! Gij zijt bijna een man!

Zij zouden daar een schoon onderwerp voor het talent eens schilders hebben opgeleverd, op die eenzame plek te midden eener verheven schoone natuur — dien schoonen herdersknaap, met den stempel van een helder gezond verstand op zijn breed open voorhoofd, met eerbied en toch met een gevoel van gelijkheid, bij dat kleine welopgevoede, aanzienlijke Engelsche juffertje staande, wier gelaat ook de sporen van een vroegtijdig ontwikkeld verstand droeg; terwijl rondom hen, in de forsche boomen van het woud, met klimop omkranst, schoone zinnebeelden te bespeuren waren van mannelijke kracht en bescherming, en van vrouwelijke afhankelijkheid en trouw — zinnebeelden, die in hunnen korten omgang werkelijk reeds eenigzins verwezenlijk waren geworden. De herdersknaap had aan eene edelmoedige opwelling gehoorzaamd, toen hij in den vijver gesprongen was om een jeugdig leven te redden dat hij in gevaar zag; en het dankbaar kind, op die wijze aan een ontijdigen dood ontrukt, haakte naar gelegenheid om hare erkentelijkheid aan den dag te leggen, voor zoo verre hare beperkte middelen zulks veroorloofden. Eene innige vriendschap ontstond van lieverlede tusschen hen. Mr. Donaldson vergunde aan Archie een groot gedeelte zijner werkuren aan de luimen der kleine dame toe te wijden, die — het moet erkend worden — nu en dan heel grillig en veeleischend was. Den eenen morgen, bij voorbeeld, luidde haar bevel; „Archie, gij moet mij van daag in de boot langs den oever roeijen, dan zal ik eenig fraai zeegras voor u zamelen en mooije schelpen op het strand zoeken, en pa zal er u dan de namen van zeggen." Een andermaal had zij geheel andere inzigten: „ik heb een nieuw boek gekregen, Archie, alles over plaatsen waarvan wij in den bijbel lezen, en vol platen. Ga met mij naar het schoone prieel, en wij zullen ze zamen zien.„ En als zij daar dan zoo zaten, zeide zij half lagchende: „Nu, Archie, nu moet gij voor mij lezen, en dan zal ik u zeggen hoe gij eenige der woorden moet uitspreken. Ik hoor niet gaarne dien breeden Schotschen tongval." En de jongeling, die, zonder dat iemand anders dan hij zelf het wist, zich reeds de gronden der Latijnsche taal en der wiskunde had eigen gemaakt, was even volgzaam voor zijne kinderlijke leermeesteres, alsof hij naar een geleerden professor aan eene der universteiten had geluisterd; voornamelijk omdat het zulk een nieuw en onverwacht genot voor hem was in aanraking te komen met beschaving en fijne vormen.

(Wordt vervolgd.)

van het geding, boete en kosten invorderbaar bij lijfsdwang.

En spreekt den beklaagde vrij van de feiten hem bij de voormelde dagvaarding van den deurwaarder F. van den 23 November 1858 te last gelegd.

In zake van
het Openbaar Ministerie
Op en jegens
D. B. M.

Gezien de dagvaarding enz.

Gehoord het requisitoir enz. in geschrifte overgelegd, »dat de beklaagde bij vonnis »van dit Collegie zal worden schuldig verklaard aan het niet volbrengen van de »bevelen die hij van zijnen meerderen in »rang betrekkelijk de dienst in de divisie »had ontvangen, en te dier zake op grond »van enz. veroordeeld in eene geldboete »van twintig Gulden en in de kosten van »het geding, invorderbaar bij lijfsdwang."

Overwegende dat door voormeld procesverbaal en de bekentenis van den beklaagde wettig en overtuigend bewezen is, dat de beklaagde in zijne betrekking van Serjant in genoemde Divisie, door den Burger Kapitein op den 22 Augustus gecommandeerd, om den volgenden dag op de plantage B. te verschijnen, aan dat bevel niet heeft voldaan.

Overwegende dat de beklaagde tot zijne verschooning heeft aangevoerd, dat toen hij dat bevel op den 21 Augustus ontving, hij reeds sedert ruim eene week ziek was, waarvan hij denzelfden of den volgenden dag den Burger Kapitein schriftelijk kennis heeft gezonden; en ten bewijze van welke ziekte enz.

dat, zoo een lid der gewapende burgermagt in de Divisien, *plotseling* door ziekte overvallen, verschoonbaar is wanneer hij aan eene onvoorziene dienst-oproeping *op zoodanig* oogenblik niet kan voldoen; dit echter het geval niet is, wanneer hij, ziek zijnde en daardoor verhinderd tot dienstprestatie, nalaat daarvan *tijdig* kennis te geven aan zijnen chef, wanneer de gelegenheid daartoe niet ontbreekt;

dat de kennisgeving in zoodanig geval een vereischte is, hoewel niet in de wet uitgedrukt; niettemin noodwendig volgende uit den aard der Instelling van *de gewapende Burgermagt* volgens het *Reglement ter verzekering der goede orde en veiligheid in de Divisien*; terwijl zonder inachtneming van dit vereischte, die Burgermagt hare kracht en doel zou missen, wijl de Burgerofficieren niet zouden kunnen weten welke van hare leden tot soms onvoorziene gevorderde diensten beschikbaar waren.

Overwegende dat den beklaagde volgens zijn voorgeven, reeds ruim eene week vóór den 22 Augustus, toen hij zich te Paramaribo bevond, door zijnen arts gezegd was, dat hij uithoofde van zijne ziekte gedurende twee maanden tot dienst prestatie onbekwaam was;

dat hij dus *toen* reeds zich van een door de wet niet gewraakt certificaat daarvan had behooren te voorzien, en dit den Burger-Kapitein zijner Divisie toetezenden; maar hij, dit verzuimd hebbende, niet tot zijne verschooning kan doen gelden en Certificaat, posterieur aan de dienstoproeping afgegeven, wegens eene ziekte, niet plotseling ontstaan, maar volgens zijne bekentenis bestaan hebbende ruim eene week vóór de dienstoproeping, en tot de tijdige kennisgeving van welke ziekte, door bewijs gestaafd, aan den Burger-Kapitein hij dus genoegzamen tijd had.

Overwegende dat des beklaagden verontschuldiging alzoo niet aannemelijk, maar hij schuldig is aan de hem te last gelegde dienst-nalatigheid.

Gezien art. 23 van de publicatie van den 1 Maart 1842, G. B. No. 3, en art. 81, 85, 61 en 64 van het reglement voor de Regtbank van Kleine Zaken.

REGTDOENDE.

Verklaart den beklaagde D. B. M. schuldig aan het niet volbrengen van de bevelen, die hem als Serjant in de Divisie *Boven Suriname en Thorarica* door zijnen meerderen in rang in dienstzaken waren gegeven; en veroordeelt hem te dier zake in eene geldboete van Twintig Gulden, alsmede in de kosten van het geding, boeten en kosten invorderbaar bij lijfsdwang.

— Uit New-York wordt dd. 22 Dec. gemeld, dat er te Washington op den 18den weder een gevecht tusschen leden van de wetgevende magt heeft plaats gehad; ditmaal waren het de HH. English, uit Indiana, en Montgomery, uit Pennsylvanie; eerstgenoemde bragt zijn tegenstander een slag met een wandelstok toe, waarop de ander met een steenworp antwoordde. De zaken van Kansas moeten aanleiding tot den twist hebben gegeven.

— De Engelsche *Punch* geeft, voor de afgeloopen maand December, het volgende modeberigt uit Parijs:

»Er is niets bijzonders nieuws wat het algemeen karakter van kleeding te Parijs betreft. *Schakelbraceletten* worden nog altijd veel gedragen; in sommige gevallen om de polsen, terwijl andere personen deze sieraden zelfs aan de enkels dragen. De *mondsluiter* is zeer in de mode, en wordt thans als *ademhaler* gebruikt. Voor huiselijke visites staat het kleed *à la Tartuffe* in hooge gunst. *Maskers* zijn in algemeen gebruik, vooral bij receptiën op de Tuileriën. Steeds worden er bestellingen gedaan van reiskleederen *à la Cayenne*, maar men ziet ze niet veel op straat dragen. Intusschen zijn er eenige veranderingen op til: in de hooge kringen fluistert men reeds van eene hooge nouveauté, getiteld *l'Epée de Damocles*, die nu reeds op het *Elysée* eene groote sensatie moet verwekken. Voorts zegt men, dat Parijs voornemens is een nieuw hoofdbedeksel van klassieken oorsprong in de mode te brengen, doch er heerscht nog verschil van gevoelen over zijne kleur. Sommigen meenen dat *rood* de rigueur, anderen meenen dat ten deze *a'geheele vrijheid* aan de orde van den dag zal zijn."

— De *China Telegraph*, welke twee malen in iedere maand wordt uitgegeven, spreekt van beraamde schikkingen tot het invoeren van 11,000 Chinesche koelies naar de suikerplantages op het Fransche eiland Martinique, en voegt daarbij, dat in de Engelsche bezittingen Demerary en Trinidad de som van 5000 p. st. voor een gelijk doel is ingeschreven, de helft waarvan reeds naar China is gezonden, terwijl de eerste vestiging van koelies in de maand Maart geschieden zal en aan een bijzonderen agent magtiging tot eene buitengewone uitgaaf verleend worden, ten einde vrouwen te bezorgen, die deze landverhuizers zullen vergezellen. Ten gevolge der premie, die op Cuba kan verkregen worden, hebben de agenten der Spaansche maatschappijen hunne uitgaven voor het aanschaffen van deze koelies aanzienlijk verhoogd, zoodat de kosten voor ieder man niet beneden de 30 p. st. en voor iedere vrouw niet beneden de 40 p. st. zullen bedragen.

— Sedert de stoom, door de verbeteringen door Watt aan 't stoomwerktuig aangebragt, tot de beweegkracht is gebezigd, zijn er steeds pogingen gedaan, om er ook wagens langs den gewonen weg door in beweging te brengen. Olivier Wans heeft daartoe veel proeven gedaan; thans echter is men ook in deze op beter terrein; men heeft namelijk alleen getracht wagens te maken, die door stoom gedreven, niet zoo haastig loopen, maar zeer zware vrachten konden overbrengen. Te Thetford in Norfolk is voor zulke wagens eene fabriek van den heer Burrell, die een aantal straatlocomotieven aflevert. De raderen loopen over schoenen, die bij de draaijing van het rad beurtelings onder het wiel komen te liggen; de locomotief loopt daardoor als op rails, die ze zelve op de straat nederlegt; de weg krijgt geene indrukken, en de schokken worden grootendeels vermeden. De machine kan gemakkelijk de scherpste hoeken maken, teruggaan, en voldoet zeer bij het voorttrekken van zware vrachten. De machines worden afgeleverd voor *f*10,000 tot *f*15,000, om met eene snelheid van $\frac{2}{3}$ duitsche mijl per uur, 600 à 1500 centenaars op horizontalen weg voort te trekken. Voor groote fabrieken zijn ze zeer dienstig. Nadere verbeteringen zullen die straat-locomotieven welligt meer voor 't algemeen gebruik geschikt maken.

INGEZONDEN.

Toen in No. 4 van uw geëerd blad II. drie vragen werden voorgesteld, werd veeleer een antwoord verwacht van hen tot wie zij gerigt waren, dan van personen welke zich noemen eenige contribuanten van het armbestuur; of zouden de Leden uitmakende het Armbestuur der *Ned. Isr. Gemeente* uit besef der gronden en van de overtuiging van de waarheid waarop deze vragen berusten, het stilzwijgen beter dan eene flaauwe beantwoording geoordeeld hebben dan is deze keuze zeer te prijzen, daar ook ik alle gepast stilzwijgen vereer en eerbiedig. Hun, welke als ongeroepen; zoo zeer de handelingen van het Armbestuur op prijs stellen en in een openbaren strijd welgevallen hebben, zij echter kennelijk gemaakt, dat ik noch contribuerend Lid, noch Lid van een armenfonds behoef te zijn, om bewogen te wezen met het ongelukkige lot en de ellende mijner natuurgenooten en als mensch mijzelven moest ten pligt rekenen, datgene voor den op jammerlijke wijze omgekomen M... te beproeven als geschied is en te overbekend, dan dat ik thans daarover zoude behooren uit te weiden.

De instelling toch van het armenfonds der Israëliten in Suriname heeft niet uitsluitend ten doel dat iemand op deszelfs hulp eenige aanspraak kan hebben dan alleen dezulken die steeds van een onberispelijken levenswandel, van de beste getuigschriften voorzien zijn, en toch had het gedrag van het Armbestuur jegens den overledenen M... daarmede veel overeenkomst, ten minste de verdediging in uw jongstleden blad schijnt dit in vele opzigten te bevestigen, in betrekking tot den stervenden man, voor wien in de uiterste uren zijns levens om hulp en redding vruchteloos werd gebeden.

Aan dezen in diepe ellende en ten gevolge van hulp gemis omgekomen Israëliet ben ik niet verwant, slechts eenigzins en zelfs niet van zeer nabij was mij die persoon bekend, doch waar het hulp en redding geldt is het onderzoek naar persoon en gedrag al zeer ongepast. Elk Weldadig gesticht heeft ten doel hulp te verschaffen, daar waar behoeftigen dit vragen, ondeugden of losbandigheid in levenswandel beletten niet om hulp te verleenen waar om hulp gebeden wordt: althans in de laatste uren des levens behoort zij verleend te worden.

Wij allen weten het, hoe drukkend het in deze dagen met den geldelijken toestand van velen gesteld is; de gestichten van Weldadigheid onder de Christenen van deze plaats zijn vele en waarlijk prijselijk zijn de regelingen van al deze instellingen; daar gelden Weldadigheid en liefde zonder aanzien des persoons. Hebt den naaste lief is het geëerd gebod hetwelk ik thans in de herinnering terugroep van de strijders voor het Armbestuur der *Nederl. Isr. Gemeente*, welke zich noemen eenige contribuanten van op gemeld bestuur, en aan wie ik ten slotte wegens kortzigtigheid aanraad zich in het vervolg van een ooglas te voorzien daar de drie voorgestelde vragen zie Weekbl. No. 4. *niet* zijn uitgegaan van eenige Leden van het Armbestuur maar wel van Leden der *Nederl. Israël. Gemeente.*

En hiermede geëindigd zal ik het stilzwijgen bewaren als pligt tot bewaring van rust, vrede en vriendschap, (Schalom, Simchath.)

Een der vragers.

Humoristische Snippertjes.

(Uit de Portefeuille van den ouden Heer FURET.)

Door W. E. H. WINKELS.

Correspondentie. Bij bedaarde nalezing hebben wij ons verpligt gevoeld het ingezonden stukje MEMENTO MORI ter zijde te leggen, om reden er zonder meer duidelijke aanwijzing *niets* van te maken is.

LXXIII.

GEVONDEN VERVOLGSTUKKEN DER 1001 NACHT ARABISCHE VERTELLINGEN.

Door FURET.

(1003 Nacht.)

Toen des anderen daags 's morgens Dinarzade voor de slaapkoets harer zuster trad, vervolgde deze de in den vorigen morgenstond afgebrokene geschiedenis van den HOUTHAKKER, DE VLASSPINSTER EN DE FÉE aldus:

In CAIRO o Heer, woonde een arme houthakker Noureddin genaamd, die door zwaren arbeid slechts sober den kost kon verdienen; niet altijd had hij in dezen toestand verkeerd, maar was door zijne ligtzinnigheid tot dit moeijelijk levenslot geraakt. Zijn vader, die bij zijn leven een groot handelaar in zijden stoffen was geweest, had hem bij zijn sterven een groot vermogen nagelaten; nauwelijks echter was Noureddin in het bezit van hetzelve, of hij verwaarloosde de winstgevende zaken van zijn overleden vader, huwde een schoon maar pronkziek meisje Amine genaamd en begon met deze benevens een aantal valsche vrienden, te leven in zulk eene weelde en overdaad, dat het grootste vermogen, zelfs dat eens konings daardoor spoedig uitgeput zoude geraken. — Wat Noureddin met het spel, paarden en jagtpartijen verspilde, woog nog in lang niet op tegen de groote sommen die Amine niet alleen voor hare pronkzucht noodig had, maar die zij door de ergerlijkste zorgloosheid te loor liet gaan. *„De Adelaar"* zegt de KORAN *„vliegt zoo hoog, tot hij door het licht der zon getroffen in de diepte nederstort"* en zoo ging het ook dit onbezonnen paar. Welhaast maar te laat, ontwaakte Amine het eerst uit de dronkenschap der genietingen en met schrik ontdekte zij, dat hun weinig of niets meer overbleef, en dat welhaast volslagen gebrek den disch zoude dekken. Haren Noureddin innig beminnende, nam zij een kloek en verstandig besluit.

„Mijn waarde Noureddin!" zeide zij op zekeren morgen — „wij zijn te gronde gegaan in onze ligtzinnige verspillingen; blijven wij op dezen voet voortleven, dan zijn wij binnen twee weken dood arm; tot heden was onze levensgang die van blinden en dommen, niets schiet ons meer over dan de arbeid, en hoe spoediger wij hiermede aanvangen, hoe beter wij het lot zullen kunnen doorworstelen."

Noureddin schrikte op het hooren dezer ontzettende tijding geweldig, doch moest na bekomen inlichting, helaas! bekennen, dat Amine de waarheid had gesproken, en begon toen in plaats van zich zelve te beschuldigen, de arme vrouw zulke hevige verwijtingen te doen dat smart en tranen hare wangen verbleekten. Amine het gedeelte van haar verkeerd gedrag gevoelende, zweeg in tegenstelling der meeste vrouwen, en trachtte door aanmoedigheid Noureddin te leiden tot het plan dat zij had opgevat — „kom!" zeide zij, „laat ons een moedig besluit nemen, verkoopen wij alles wat wij bezitten, betalen wij onze schuldeischers en zoeken wij arbeid." Door de noodzakelijkheid gedreven voldeed Noureddin ofschoon schoorvoetend aan haar verzoek en vereffende na verkoop van al zijne bezittingen zijne zaken en hield toen vier *sechinen* over. Met tranen in de oogen trad hij in het vertrek van Amine en riep haar, de vier goudstukken wijzende, toornig toe „wat nu met deze voddige geldstukken gedaan?" Waarop Amine hem bedaard antwoordde. „Nog heden verlaten wij deze woning, die ons niet meer behoort; wij huren in het afgelegene gedeelte der stad een klein huisje; morgen koopt gij voor mij een *hekel* ik zal dag aan dag ijverig vlas hekelen, en mijn arbeid aan de fabriekanten in lijnwaden verkoopen. — Gij koopt u zelven een *bijl* en een *touw* en gaat dagelijks in het nabij de stad gelegene bosch hout kappen, waarmede gij zeker elken dag tien *Aktscha's* (*) kunt verdienen." De raad was hard, doch verstandig Noureddin liet zich echter hierin geleiden te meer omdat hij in zijn ellendigen toestand, gaarne uit de nabijheid zijner vroegere vrienden wilde verwijderd blijven en zoo O Heer, werd deze ongelukkige man, houthakker.

Ongewoon aan den arbeid moesten beide alle hunne krachten inspannen om het sober dagelijksch brood te verdienen, menige diepe zucht werd geloosd, menige uit het hart opborrelende traan weggeveegd, gelukkig echter verminderde hunne liefde niet en Amine wist elken avond, haren Noureddin, keerde hij van den arbeid terug, door hare geestigheid op te beuren en moed in te boezemen.

Twee jaren had deze kommervolle levenswijze geduurd, toen onder het voortdurend gebruik de *hekel* oud werd, de *pennen* stomp en losser werden; de *bijl* van Noureddin werd door het aanhoudend scherpen ongeschikt als werktuig, terwijl het touw door het veelvuldig gebruik, begon te ravelen en ofschoon zij beiden alles inspanden om een en ander te vernieuwen, zoo mogt hun dit echter niet gelukken. Toen werden de zorgen grooter, de disch soberder en het levenslot moeijelijker.

Op zekeren morgen trok Noureddin reeds voor zonsopgang naar het woud, langs het gewone pad voortgaande, ontdekte hij nergens geschikt kaphout, overal reusachtige boomen te groot en te zwaar voor zijne krachten en het ellendig werktuig dat hij bezat. Na twee uren vruchteloos gaan, kwam hij aan eene open plek in het bosch, die versierd was met het molligste gras en de heerlijkste bloemen, terwijl in het midden dezer kleine vlakte, een groote vijver lag; verrukt door dit schoone tooneel en afgemat van zijn langen weg, poosde hij een weinig, toen op eenmaal zijne blikken

(*) *De Aktscha had bijna één cent waarde.*

getrokken werden, door een goudkleurigen *specht* die op een *honigbij jagt* maakte. Welhaast zag hij hoe het *bijtje* al digter en digter vervolgd wordende in den vijver viel; de *specht* haar uit het oog verloren hebbende vloog op het zien van een vlinder deze na, en verdween uit Noureddin's oogen.

Noureddin gevoelig van hart, had medelijden met de *bij* en zag hoe dit kleine diertje alle pogingen deed om het doodsgevaar te ontkomen maar daarin niet slaagde. Op eens hoorde hij het *bijtje* op klagenden toon uitroepen: *„Help de ongelukkige dochter van de geesten koningin* GAÏMÉA *die op het punt is van te verdrinken."* Noureddin die in zijne jeugd van een SOFI de wetenschap MÉKÂSCHEFA geleerd had, konde het bonzend geluid van het bijtje tot zinnen ontraadselen; hij snelde ter hulp doch ontdekte aan den vijver komende dat het *bijtje* in het midden lag en dus voor hem niet bereikbaar was. In zijne angst riep hij: „Hoe zal ik u helpen lief diertje!" en de *bij* antwoordde: *„pluk rozenblaadjes, strooi ze in den vijver, de morgen koelte zal één derzelve tot mij doen drijven"* en na dat Noureddin dit met den meesten spoed gedaan had, dreef er een op het heldere water tot het *bijtje*, dat er in klom, zich de vleugels droogde en op vloog. Noureddin aanschouwde dit tusschentooneel met een opgeruimd hart, en zag het geredde diertje met innige zelfvoldoening na. Op eens verdween de *bij* in een roosverwigen nevel, deze nevel trok tot Noureddin, verdunde zich toen en eene hemelsche schoone vrouw trad er uit te voorschijn. Van verbazing en verrukking getroffen, stortte Noureddin voor deze hemelsche gestalte knielend neder, die hem met een engelen stem toesprak: *„Dierbare sterveling! weet dat ik* AMIUÄ *heet en de dochter ben van de geesten koningin* GAÏMÉÄ; *door in mijne jeugd eene ligtzinnigheid te bedrijven, werd ik tot mijn straf in eene* BIJ *veranderd en veroordeeld deze gestalte zoo lang te dragen, tot dat een ongelukkig geworden mensch, mij van een groot doodsgevaar zoude verlossen; Gij jonge man, hebt mij deze groote gunst bewezen, want mijne misdragingen zijn mij vergeven, het is mijne dankbaarheid nu vergund, u* DRIE *wenschen toe te staan, die gij, ongehuwd zijnde, terstond, doch gehuwd zijnde in het bijzijn uwer vrouw moogt doen, wie één en wel de eerste der wenschen behoort. Vraag nu voorzigtig en verstandig, o edele sterveling en leef gelukkig!"* — Na deze woorden gesproken te hebben, verdween zij, en liet Noureddin in de gelukkigste verbazing achter.

Zonder aan zijn *bijl* of *touw* te denken ijlde Noureddin op zijn pad huiswaarts; die drie wenschen, o koning! brandden hem echter in de keel en voor het eerst in zijn leven, berouwde het dien ondankbare, dat hij gehuwd was, daar deze band hem nu belette zijne schoone wenschen te uiten. *„Er bestaat o heer! geen baatzuchtiger schepsel op de aarde dan een* MAN, *want wat hem slechts voor een oogenblik in zijn wil kinderlijk is, veracht hij en zal het trachten te verderven."* O riep Noureddin „was het mij nu maar vergund te wenschen, ik zoude zoo rijk willen zijn als mijn buurman de *bakker*, maar neen! vervolgde hij, zich bezinnende dat dit maar een geringe wensch was, zoo rijk als de *koning*, wat spreek ik, *honderd duizend millioen malen rijker* als alle koningen der aarde! maar nu die ellendige vrouw! heeft de hemel dan al de vrouwen geschapen, om tot struikelblokken te dienen, voor het fortuin der mannen!"

Afgemat en moede bereikte hij eindelijk zijne woning, doch vond de deur gesloten en Amine niet te huis; haastig klom hij over de haag in zijn tuintje, doorzocht de kamers maar vond zijne vrouw niet, toen ijlde hij den tuin in en ontdekte aan het einde gekomen zijnde, dat de deur der vrouwenbaden die in zijn hofje uitkwam op een kier stond, terwijl een vrolijk gelach hem uit de baden tegen klonk. Zonder zich te bezinnen dat de wet des profeets elken man verbiedt, den drempel van het vrouwenbad te naderen, rukte hij in zijn ongeduld de deur open en ijlde binnen, alwaar hij Amine met eenige buurvrouwen in het morgenbad vond, en daar geen harer denken konde, van door een man overvallen te zullen worden, hadden zij gedachteloos de deur open gelaten. Op het zien van den onbeschaamden indringer gaven al de baadsters een gil van afschuw en ontzetting, doch toen Noureddin die doof en blind was van ongeduld uitriep „Amine Amine! een belangrijk geheim!" vegaten zij door nieuwsgierigheid geprikkeld haren toestand, en verzochten aan Noureddin indien hij zich slechts geliefde om te keeren, haar het geheim mede te deelen.

Noureddin nu eerst ontdekkende waar hij stond, bedekte zijne oogen, voldeed aan het verzoek en verhaalde in dezen vreemdsoortigen redenaarsstand zijne buitengewone ontmoeting, waarover elk zich ten hoogste verbaasde „wensch! „wensch!" hoorde Amine zich van alle kanten toeschreeuwen, en ook Noureddin bad haar te beginnen er bij voegende dat hij van verlangen brandde om ook zijne wenschen te uiten. Toen zeide Amine „Mijne vriendinnen! daar ons zulk een buitengewoon geluk ten deel gevallen is, daar wij alle *vlashekelaarsters* zijn en gij alle mij zooveel vriendschapsdiensten hebt bewezen, zoo wensch ik:" Noureddin hield zijn adem in en zijne aderen zwollen van angstige verwachting aan zijn voorhoofd op — „zoo wensch ik" ging Amine voort, „ons elk een nieuwen *hekel*!" en naauwelijks was de wensch aan hare lippen ontglipt, of voor iedere baadster stond een groote fraaije *hekel* met lange scherpe stalen punten. Onder de vrouwtjes ging er een blij gejuich op, en de eene klom na de andere uit het bad, om de mooije werktuigen te bekijken.

Noureddin op het hooren van dezen eenvoudigen wensch, werd woedend, hij stampvoette van kwaadheid, draaide zich, zijne belofte vergetende, om, en riep met al den toorn en de drift die de mannen eigen zijn: „dat de vloek des profeets u alle verderve over uwe domheid, ik wensch liever dan zulk een wensch te hooren, u alle op die vervloekte hekels te zien zitten!" en o jammer! naauwelijks is ook hem die onbezonnen wensch ontgaan, of eene onzigtbare magt dwingt elke der schoonen op de naaldscherpe stalen punten plaats te nemen, gillen en ijsselijke jammerkreten vervullen het bad, gekerm en angstgeschrei verscheuren Noureddin's ooren, en welke wanhopige pogingen de baadsters ook aanwenden om de marteling te ontkomen, eene onzigtbare reuzenkracht belet haar zulks.

„Nooit o Heer! zat eenig schepsel der aarde op zulk een helschen stoel, nooit was een martelaar der historie zoo geheel ontdaan van iederen tegenstand als deze rampzalige vrouwen" van pijn en schaamte half dood smeekten zij allen zoo ook Amine dat Noureddin door den derden wensch te uiten haren toestand zoude verligten; verschrikt en verward door het ijsselijk gekerm, gaf hij, toe maar ook door den laatsten wensch zijn fortuin willende vestigen, aan de smeekingen toe en met tranen in zijne oogen en met berouw in zijn hart over zooveel domheid, riep hij zuchtende uit: „O goedgunstige FEE! dochter van GAÏMÉÄ! verlos deze ongelukkigen door mijne onbezonnenheid en geef mij . . ." maar er werd hem niets meer gegund te vragen, de laatste wensch was geschied en volbragt, de vrouwen voelden zich ontslagen van hare zitplaatsen. Luid gillend en Noureddin met de wraak harer mannen bedreigende, strompelden zij heen, terwijl een spoor van bloed maar al te wel bewees hoe vreeselijk de ontzettende zitting geweest was, beschaamd en door wanhoop gefolterd snelde Noureddin naar zijne woning en wierp daar aangekomen, zich in tranen uitbarstende op zijn rustbed neder, ook Amine door de vreeselijkste smarten gefolterd kwam hem al hinkende na, en smolt door zoo veel ongeluk getroffen, in tranen weg.

De baadsters kwamen allen in een zeer zonderlingen toestand bij hare mannen, en onder snikken en tranen en een voortdurend gebed om haar te wreken maakten zij hun bekend met den hoon, haar aangedaan. De vertoornde mannen zich toen vereenigende trokken met knuppels gewapend, naar Noureddin's woning, braken de deur open en onthaalden hem zoodanig op slagen, dat de arme man er des anderdaags van bezweek.

De beklagenswaardige Amine die in de diepste wanhoop achterbleef, kon zulk een vreeselijken slag niet dragen, langzaam weg kwijnende, volgde zij spoedig haren ongelukkigen Noureddin na.

„Gij ziet o Heer en koning, ging Scheherarade voort nadat zij de geschiedenis van den HOUTHAKKER, DE VLASSPINSTER EN DE FEÉ geëindigd had, hoe onnadenkend de mannen zijn, hoe zij zich *altijd* door hunne driften en hartstogten laten regeren, en hoe dat deze gebreken in de mannen de redenen zijn, dat alle hunne plannen, die zij jeugdig of oud beramen, immer mislukken. De vrouw daarentegen o koning! zal, met welke wederwaardigheden van het lot zij ook te kampen heeft *altijd* haar doel bereiken, omdat zij met voorzigtigheid en zelfs een wenig list, den akker van alle hinderpalen zuivert en gereed maakt, het zaad strooit op het juiste uur en in het gunstigste oogenblik, geduldig, echter met een waakzaam oog gadeslaande, wacht zij de ontkieming af, en rukt met eene wonderbare volharding elk onkruidje voorzigtig met eene vaste hand uit; elken dag ziet zij de rijping al meer en meer naderen en mag al onspoed of lotsbeschikking haar werk vernielen, even als de *spin* wier net aanhoudend door de lente stormen verbroken wordt, vangt zij met dezelfde voorzigtigheid en moed, altijd op nieuw weder aan, *„gelukkig dan ook de man!"* zegt de KORAN, *„die van den hemel het geschenk eener goede vrouw verkreeg, hare meerdere scherpzinnigheid en bedaarde leiding, zullen de toomen zijn die het voorvallen en verderven zullen hoeden!* en daarom zegt de *profeet* ook op eene andere plaats: *„De man zonder vrouw is als het wilde paard in de woestijn, teugelloos en blind zal het langs ongebaande wegen en rotspalen rennen en nooit het doel bereiken — het zal een schrik zijn voor den reiziger, voor de kudden en voor de herders — doch, verbonden aan eene vrouw zal de man zijn als een adelaar en stijgende al meer en meer het licht ziende met innige vreugde telkens weder naar de aarde waar zijn nest is, terugkeeren en aan de borst zijner vrouwen zich verkwikt gevoelen, gelijk de goede nacht vlinder in den geur der perziken bloesems."* — Na dit gezegde vervolgde Scheherazade.

Nadat de wijze Zobeïde den *Calif* in zijne drift had nedergezet verliet hij haar met het voornemen om elke zonderlinge aanmerking van den grijzen Haroun over het hoofd te zien, en alleen op zijne goede hoedanigheden te letten.

Des anderdaags morgens na het gebed trad hij in de vergaderzaal der vizieren en berigtte dezen hooge staatsdienaren dat hij het voornemen had den wijzen en braven Haroun met het vorstelijk eere kleed te beloonen. Dezen, allen volleerd in de manieren van het hof lieten een diepen eerbiedigen glimlach op hunne aangezigten spiegelen en sloegen allen de armen kruiselings over de borst en bogen diep; geen hunner echter toonde zulk eene hooge tevredenheid en overeenstemming in gevoelens met den *Calif* als de meest begunstigde groot vizier MAS'OUD'S (*) en na driemaal voor den *Calif* te zijn nedergestort en het stof aan zijne voeten te hebben gekust, sprak hij in naam der vergaderde vizieren. *«O schitterend licht des hemels! uit wiens bron van waarheid en deugd, de glansvolste stralen tot in de diepste schuilhoeken der aarde doordringen, om er het goede en het edele dat er verborgen ligt in op te sporen; wiens goedertierenheid en magt, de nederige deugd in vollen luister aan het oog der wereld openbaart Naast* GOD *o groote Calif en vertegenwoordiger der profeten! zijt gij groot, en uwe magt verspreidt zich in stralen over de aarde, waarin de koestering der warmte over allen weldadig werkt. Uwe wijsheid is als de zamen getrokken wijsheid van alle de* Sofis *van het oosten, maar uwe edelmoedigheid is zoeter dan de honigdauw die in de zoele zomer nachten het gebloemte des velds verkwikt en de bloesems der perziken zoogt.»*

Hoe schoon deze honing zoete woorden ook klonken, zoo waren het echter valsche paarlen van glas, want op den bodem van MAS'OUD'S hart, woelden nijd en valschheid en ofschoon wijsheid vooral *list*, hem eigen waren, en ofschoon hij volleerd was in de kennis van de digt ineengeweven staats-regeringen hij kon niet dulden, dat iemand anders dan hij en zijn geslacht de bijzondere opmerkzaamheid des regeerders trok en onder de vleijende spreuk den *Calif* toegezwaaid, beraamde hij de snoodste plannen om Haroun *den wijze* te verderven.

Schachriar hoegaarne ook nog iets meer van deze geschiedenis wenschende te hooren, vernam de oproeping tot het morgen gebed, en verliet na zijne gemalin en hare zuster gegroet te hebben, het vertrek.

(*) *De lezer herinnere zich de les der Oosterache dichters, om dit Turksche naamwoord Arabisch te denken.*

(DE OPMERKZAME LETTERZETTER.)

SCHEEPSTIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN.

Den 14n. dezer, de Nederl. schoener *Ancona*, kapt. V. Bartocini, van Demerarij.

Den 19den, de Fransche stoomboot *le Flambeau*, komm. Cabaré, van Caijenne.

UITGEKLAARD.

Den 14den, het schip *Stad Stavoren*, kapt. Hoekstra, naar Amsterdam, lading: 227 vaten Suiker 331,826 pond en 20 balen schoone Katoen 7,275 pond.

Den 15den, de Eng. brik *Alkmaar*, kapt. Ths. Pitt, naar Clyde, lading: 337 vaten Suiker 531,528 pond, 78 blomvaten dito 15,849 pond en 31 balen schoone Katoen 10,059 pond.

Den 18den, het schip *Triton*, kapt. A. P. Duinker, naar Amsterdam, lading: 151 vaten en 1497 balen heele Koffij, 9 vaten en 16 balen gebroken Koffij 7,139 pond, 60 balen schoone Katoen 19,800 pond, 4 balen Kakao 440 pond en 171 pond Arrowroet.

VERTROKKEN.

Den 19den, de Fransche stoomboot *L'Oijapock*, naar Caijenne.

*** Den 13n. dezer is tengevolge van lekkage in *Saramacca* binnengeloopen de fransche schoener *la belle Poule*, bestemd van Demerarij naar Caijenne. — Men is genoodzaakt geweest 30 à 40 balen rijst over boord te werpen; de lading moet gelost worden ten einde het vaartuig te kunnen repareren.

IN LADING NAAR AMSTERDAM.

Het schip *Louisa Christina*, kapt. Ten Harmsen, adres bij J. H. Zaal.

Het schip *Sagitta*, kapt. Bakker, adres bij J. H. Zaal.

Het schip *Anna Lena*, kapt. Zaal, adres bij J. H. Zaal.

Het schip *Maximiliaan*, kapt. W. B. Schil, adres bij J. M. Polak.

AANGEKOMEN PASSAGIERS.

Met de Nederl. schoener *Ancona*: de Heer F. Bartoccini.

PUBLIEKE VEILINGEN.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.
Vrijdag, 18 Februarij 1859.

Den verlaten grond *Beaulieu*, gelegen in de divisie *Para*, aangekomen hebbende M. C. Nassij, de weduwe Naar en A. Fernandes Jr. — *f* 195. — S. Fernandes.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 13n. tot den 19n. Februarij 1859, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 13den, Johannis Crol, 1 jaar en 6 m.

Idem, Petronella Charlotte Valentijn, 69 j.

Idem, Frederika van Kaatje van Heijnen, 74 j.

Den 14den, Adolphina Susanna Coronel, 4 j.

Idem, Adolphina Susanna Henriette Hoogelot, 2 jaren en 8 maanden.

Idem, Henrij Medard, 60 jaren. n. g.

Den 15den, Adrianus van der Hulst, 25 j.

Den 16den, Tjerk Luitjes, zoon van David Luitjes en van wijlen Jetkse Luitjes, 1 maand.

Den 17den, F. C. Bruggemans, ... jaren.

Den 18den, Marius Gustav Abendanon, 2 maanden ruim.

Levenloos Geboren.

Den 18den. een kind van het Vrouwelijk geslacht van Johanna Maria Limes.

BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

De Koloniale Ontvanger en Betaalmeester, brengt ter kennis van het algemeen, dat de *Lijsten der Slaven* ter berekening van de verschuldigde Hoofdgelden bedoeld bij de Publicatie van den 10den Augustus 1858 G. B. No. 8 van heden af ten zijnen kantore ter inzage van belanghebbenden zijn nedergelegd.

De provisioneele Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zal over *vier* weken, den juisten tijd nader te bepalen, in het openbaar doen verkoopen:

Het Erf met de daaropstaande Gebouwen, gelegen aan de *Keizerstraat*, bekend onder La. B No. 260; N. W., aankomende den boedel Nannij Sallij van 't Gorecht, zich gewoonlijk geschreven hebbende Nannij Sallij de Leon, weduwe Abraham de Leon.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, dagvaart bij deze alle bekende en onbekende Crediteuren;

Van de Erven van W. Jackson en weduwe W. Jackson, wegens het provenue van de op den 3n. September 1858, bij executie verkochte Centraal Fabriek op de plantaadje *Buitenrust* cum annexis, aangekomen hebbende de Erven van W. Jackson en weduwe W. Jackson voornoemd.

Van den boedel J. L. Schmidtmer, wegens het provenue van het op den 10n. September 1858, bij executie verkochte Erf, met de daaropstaande gebouwen aan de *Gravestraat*, La. A No. 36, aangekomen hebbende den boedel J. L. Schmidtmer voornoemd.

Om te compareren of gemagtigden te zenden ter Prœ et Concurrentie Rolle van het Geregtshof voornoemd, welke gehouden zal worden op Vrijdag den 25 Februarij 1859 des voormiddags om *acht* uren, ten einde aldaar te zien dienen van tweede Verstek.

Voorts hunne sustenuen van præ et concurrentie op te geven, op pœne van *perpetium silentium*.

Opdat niemand hiervan eenige ignorantie zoude kunnen of mogen pretenderen, is deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo, den 7 Februarij* 1859.

De Exploicteur bij het Geregtshof in de kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 4n. Maart 1859, des voormiddag ten *half negen* ure, publiek bij executie verkoopen:

De verlaten plantaadje *de Lemmert* c. a., en

De verlaten plantaadje *Sophia's lust* c. a., beide gelegen in de *Motkreek*, aankomende de A. E. P. van Halm wed. A. Cameron.

De plantaadje *Nieuwhoop*, gelegen aan de rivier *boven Commewijne*, aankomende Judith Gomperts wed. M. A. Salomons.

Een achtste aandeel in de plantaadje *Concordia* c. a., gelegen aan de rivier *Saramacca*, aankomende Charles Elder.

Bij Gouvernements resolutie dd. 10n. Februarij No. 9, is aan C. B. Samuels, vergunning verleend om de bedrijven van *Koffijhuis- en Billardhouder* uit te oefenen in het huis La. F No. 3 N. W.

Bij Gouvernements resolutie van den 16n. Februarij No. 1, is, onder de nadere goedkeuring des Konings, de klerk ten kantore van den Koloniale Ontvanger en Betaalmeester C. Wildeboer, uit 's lands dienst ontslagen.

Bij het Bestuur is het verzoek gedaan om de slavenmagt van de plantage *Vredenburg*, gelegen in de divisie *Para*, van den naam van vermelde plantage af op dien van plantage *Ornamibo*, mede gelegen in de divisie *Para*, te doen overschrijven.
Tijd van verzet *veertien* dagen, gerekend van den 11 Februarij 1859.

Helena Maria Bankier heeft van het gouvernement verzocht om aan haar en hare kinderen, genaamd: Marius Jacques, Margaretha Constantia, Hanna Georgetina, Mariana Helena, Salomon Emanuel, Philip Isaak, Elias en Jacques; benevens hare kindskinderen, genaamd: Helena Jacqueline geboren uit Margaretha Constantia Bankier en Wilhelmus Constantijn, geboren uit Mariana Helena Bankier, te vergunnen, om in plaats van den door hen gevoerd wordende familienaam van Bankier, dien van *Emanuels* te voeren.
Tijd van verzet *zes* weken, gerekend van den 11 Februarij 1859.

Aanzoek voor Vrijgeving.

Den 11n. Februarij 1859.
Van het slavenmeisje *Serica*, geboren in 1845, dochter van *Tranquille*, toebehoorende aan plantage *Guadeloupe*, divisie *beneden Cottica*.
Van den slaaf *Adriaan*, geboren in 1839, zoon van *Affie*, toebehoorende voor den vrijdom aan M. C. Milgen.

Post-Kantoor.

Op MORGEN den 21n. dezer, zullen de Mail pakketten ten 12 ure worden gesloten en verzonden met de Stoomboot *Vice Admiraal Rijk*.

Transport.

Den 7n. Februarij 1859. D. Wolff qq. J. Abarbanel Jz. aan C. H. Aulorius van het Huis en Erf aan de *Maagdenstraat*, N. W. La. C No. 73 O. W. La. D No. 338a.
Idem. E. J. Brown aan J. J. Semid voor hare reeds hebbende en nog te verkrijgene kinderen, van de helfte in het Erf aan de *Weidestraat*, N. W. La. D No. 93, O. W. La. D No. 252.
Paramaribo, den 7 Februarij 1859.

Den 11n. Februarij 1159, G. C. D. L. en J. C. van Kustner, aan H. A. Monsanto Fils, voor zijne minderjarige kinderen Angelica Elissabeth Jane, Alexander James Gordon en Alexandrina Charlotte Cornelia, alsmede voor de staande zijn huwelijk nog te verwekkene kinderen, van het Huis en Erf, aan de *Keizerstraat*, N. W. La. C No. 140, O. W. La. C No. 93.
Idem. J. Macintosh, aan A. Dessé, van een *vierde* in *twee vijfde* aandeelen in het Lot Land J. of James Gordon c. a., gelegen in het district *Nickerie*.
Paramaribo, den 11 Februarij 1859.

ADVERTENTIËN.

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.